

אלבי טרוס והטייס

כתב וצייר 'טוני על הירח'

זהו סיפור על גלי ים ועל ציפור קטנה ששרה שירים מ"מיקדו".

('מיקדו' הוא מחזמר שנכתב על ידי גילברט וסוליוון בשנת 1885).

אלבי טרוס היא ציפור שחיה במקום גלי ביותר, הנקרא האוקיאנוס השקט. זהו מקום גדול מאוד ומלא גלים. אלבי יודע על גלים הרבה יותר מכל אדם אחר שהוא

מכיר. וזה לא קשה כי הוא לא מכיר אנשים רבים. האוקיאנוס השקט הוא מקום כל כך גדול שסיכויים למצוא בו אלבטרוס אחר נמוכים מאוד. ואם אפילו שני אלבטרוסים נפגשים, הם לא ירצו לדבר על גלים. ובכן, זה היה ביום שני בבוקר. זה יכול היה להיות גם יום שלשי בבוקר. אלבי לא היה בטוח איזה יום זה, כי יום שני ויום שלישי נראים דומים מאוד באוקיאנוס השקט. בכל אופן זה היה בוקר ואלבי גלש על כמה

גלים נחמדים, כשבאופק הופיעה סירת גומי קטנה. אלבי ידע שזאת סירת גומי, כי כבר ישב על אחת כזו לא רחוק מאיי גלפגוס. רק ששם סירת הגומי הייתה צהובה בהירה וזו הייתה חומה ומלוכלכת. אחרי כמה עליות וירידות על הגלים הסירה התקרבה ואלבי החליט לחקור.

במכות אחדות של כנפיו הארוכות אלבי עף והתיישב על דופן הסירה. הוא ישב והביט זמן מה עליה. היא לא הייתה גדולה, גלשה מעלה-מטה על הגלים ועשתה רושם נחמד וקפצני. אלבי נהנה מאוד כשגלש על הסירה בשמש הבוקר.

הוא התחיל לזמזם שיר של המלח הוותיק, כשראה דבר מה בתוך הסירה. לעצם הזה היה ראש מעור מבריק, שתי עיניים בולטות, משהו לבן סביב הפנים והצוואר, גוף מעור ושתי ידיים בעלות רק שתי אצבעות.

"האם אמרת דבר מה?" שאל אלבי.
"והוא מדבר" אמר היצור.
אלבי התחיל להניע את כנפיו.
"חכה, נוכל לדבר" אמר היצור.
"אני לא מדבר עם אף יצור שמוריד את ידיו ועיניו" אמר אלבי.

"אלה רק כפפות ומשקפיים" אמר היצור. ויש לי גם
כובע" הוסיף, כשהוא מוריד את עורו המבריק מהראש.
בלורית שער אדמדמה הופיעה תחת העור.
"הי, אתה מלח" אמר אלבי.
"אני לא מלח" אמר האיש כשהוא מביט על האלבטרוס
"אני טייס."
"אינך יכול לתעתע אותי" אמר אלבי "אתה שט בסירה

היצור מעור שם את שתי ידיו ביחד ואז משך את אחת
מהידיים בעלות שתי אצבעות ובתוך היד בעלת שתי
אצבעות הייתה יד בעלת חמש אצבעות.
"זה יצור מוזר מאוד" חשב אלבי. היצור משך גם את
היד השניה בעלת שתי אצבעות, ובתוכה הייתה גם כן
יד בעלת חמש אצבעות.

"מה הוא יעשה עוד?" חשב אלבי.
אז היצור הרים את ידיו והוריד את שתי העיניים
הבולטות שלו.
"זה מספיק" אמר אלבי כשזה קרה. הוא התחיל לפרוש
את הכנפיים הגדולות שלו. "זה מפחיד אותי מדי".
"אלבטרוס" אמר היצור בקול חנוק, למרות שלא זז ולא
נראה שיש לו פה.

הגולשת מעלה-מטה בים, ולכן אתה מלח. טייסים טסים
במטוסים בשמיים."
"כשהכנפיים מתנתקים, הם לא טסים" אמר הטייס "כי
אז המטוסים מנסים להיות צוללות."

"זה מה שקרה למטוס שלך?" שאל אלבי "הוא נפל
מהשמיים?"
אלבי ניסה להצביע על השמיים בכנף שלו, אבל מאחר
שיכול היה להצביע רק הצדה, הרעיון לא הצליח.
"בערך" אמר הטייס "בכל אופן רציתי לשאול איפה
היבשה הקרובה ביותר."
"איך אוכל לדעת" אמר אלבי "אני רק אלבטרוס."
"טוב" אמר הטייס "משהו כזה כתוב בעותק של 'ספר
הישרדות לשעת חירום של טייסים הנופלים לים'."

הוא חיפש בתחתית הסירה בין כל מיני חפצים ובסוף
הוציא ספר, דפדף בו, עצר בקטע מסוים של הכתוב
והתחיל לקרוא בקול רם.
"הנה אנחנו" קרא "תוכל לדעת שאתה בקרבת יבשה
אם תפגוש ציפורי ים."
הוא הביט על אלבי "אתה ציפור ים, נכון?"
"ובכן, אני ציפור" אמר אלבי כשהוא מנפח את נוצותיו
"ואל תספר לאיש, אבל הדבר הזה סביבנו הוא ים. אז
אני מנחש שאני ציפור ים."
"אם כך, איפה היבשה?" שאל הטייס.
הטייס סיבב את הספר כדי להראות לאלבי את העמוד
שעליו כתוב בבירור שציפורי ים מצביעים על קירבת
יבשה, כי ציפורי ים תמיד יודעות איפה היבשה.
אלבי הסתכל על העמוד שהיה מלא מילים והייתה בו
גם תמונה יפה של ציפור ים.
זה נראה כמו תמונה של פרנק, מין שחף שהוא פגש
פעם בים האטלנטי הצפוני.
"זה פרנק" אמר אלבי.
"פרנק" אמר הטייס "מה זה פרנק?"
"התמונה בספר זה פרנק" אמר אלבי "פגשתי אותו בים
האטלנטי הצפוני."

לנדוד בשישה ימים כדי למצוא נוצת זהב.
בבוקר התמזל מזלם של אלבי והטייס והם הגיעו
לפריחת ארוחות בוקר. זו תופעה מוזרה המתרחשת
כשקרניים בודדות של שמש הבוקר נופלות על הפריחה
של אצות חזיר-ים. הדבר קורה רק בחודשים המכילים
"ר" בשמותיהם. האצה מפיצה אז מנות נדיבות של

קוטל חזיר, ביצים וצנימים בריבה.
אחרי הארוחה חזר הטייס על תביעת מציאה של יבשת.
"אתה ממש מוטרד מהבעיה הזו של יבשה" אמר אלבי.
"ראה" אמר הטייס כשהוא מרים את רגלו "רגליים
שטוחות לא בנויות לשחייה. רגליים כמו שלי עשויות

"אני לא מתעניין בפרנק" אמר הטייס "אני רוצה לדעת
איפה יבשה. לפי הספר אתה יודע דברים כאלה."
"ובכן, אני לא!" אמר אלבי "אוכל לספר לך על גלים,
ולמרות שלא ארצה להתרברב אבל אני יודע על גלים
יותר מאשר רוב האנשים."
"אל תזכיר לי גלים" אמר הטייס "ראיתי בימים אחרונים
יותר גלים מאשר ארצה לראות בשארית חיי."
"אני יודע שיר על גלים" אמר אלבי.
"זה שיר יפה?" שאל הטייס.
"אני חושב כך" ענה אלבי.

הטייס חיפש שוב בתחתית הסירה עד שמצא שם
פסנתר חירום. מאחר שהייתה זו סירה מוזרה קצת, גם
הפסנתר היה מוזר, כזה עם פמוטי נחושת מחוברים
מקדימה.

היום נטה להסתיים, הערב התקרב והשמש התחילה
לשקוע. הטייס ניגן בפסנתר ואלבי ישב על הפסנתר
ושר שירים על גלים.

אחרי שהחשיך כבר לגמרי הטייס הדליק שני נרות ושם
אותם בפמוטים שעל הפסנתר. ואז אלבי שר בלדה על
האלבטרוס הוותיק. היה זה שיר שעבר בדורות של
משפחתו וסיפר על אלבטרוס וותיק בשם יאסון שנאלץ

להליכה ביבשה."

"ראה" אמר אלבי כשהוא מחזיק את רגלו למעלה
"רגליים בעלי קרום עשויות לגלישה מעלה-מטה
בגלים."

"אם אינך יודע איפה היבשה, אולי תוכל למצוא מישהו
שיודע."

"אני יודע" אמר הפינגווין.

"מאין הופעת?" שאל הטייס את
הפינגווין.

"תמיד ישנו איזה פינגווין" אמר
אלבי "אינך רואה אותם מעולם
אך אם תסתובב פתאום, יהיה
שם פינגווין.

הבעיה עם פינגווינים היא
שכשאתה כבר יודע שהם שם,
הם לא מפסיקים לדבר. זה אולי
כי הם חיים במקום מרוחק
מאוד.

הפינגווין דיבר על כל החופים שביקר סביב העולם,
דיבר על קרחונים, ועל צייד של קריל. הוא גם דיבר על
מוסיקה פופ בשנות השבעים, ועל זה ידע המון, למרות

היותו פינגווין.

מזל היה שאלבי, אשר בינתיים נפל לתחתית הסירה,
מצא את קופסת חירום של בגדים שבעזרתה רצה

לנסות תלבושות אחדות. הקופסה הייתה מלאה מעילים
וכובעים צבעוניים. והיה בה גם ספר שירים שכתבו
גילברט וסוליוון.

והפינגווין מצא מפוחית קטנה והתברר שהוא יודע לנגן
עליה יפה. כנראה כל הפינגווינים יודעים לנגן במפוחית.
זה קשור בצורה כלשהי לקרחונים.

אלבי והטייס שכנעו את הפינגווין להצטרף אליהם
בשירת אוסף שירי גילברט וסוליוון מהספר.

הטייס.
"אם כך" אמר הפינגווין "הייתי אומר שהיבשה הקרובה ביותר היא בערך שלושה קילומטר בכוון הזה."

והוא הצביע בכנפו מעבר לדופן הימני של הסירה.
"שלושה קילומטר בכוון..." הטייס הסתובב והסתכל.
להפתעתו הרבה מעבר לדופן הימני של הסירה נראה
אי קטן.
"ניצלנו" אמר הטייס. הוא לקח זוג משוטים קטנים
והתחיל לחתור מהר כמה שרק יכול היה בכוון האי
הקטן. החתירה הייתה קשה במיוחד כי הוא היה עדיין
מחופש כאקי-לינג-צ'ינג מה"מיקדו".

הפינגווין גם רצה להתלבש כמו בוקר. לא הייתה שם
תלבושת של בוקר ואז שלושתם התלבשו כמו שלוש
הנערות הקטנות מהמחזמר "מיקדו". והם שרו שלוש
פעמים את שיר השוטר.
"טוב" אמר אלבי "היה לנו סיפור, שרנו שיר ועכשיו זמן
למרח בוטנים."
"אין לנו ממרח בוטנים" אמר הטייס.
"אין ממרח בוטנים, זה איום" אמר הפינגווין, אבל אמר
זאת מאוד בשקט, כי למעשה כלל לא אהב ממרח
בוטנים.
"אתם סתם מושכים זמן" אמר הטייס כשהוא מביט
בכעס על אלבי ועל הפינגווין "עכשיו תגידו איפה היבשה
הקרובה?"
הפינגווין שאל האם יוכל לשמור לעצמו את הכובע
מקופסת התלבושות.
"היבשה" דרש הטייס.
"הקרובה" ענה הפינגווין.
אפו של הטייס כמעט ונגע במקורו של הפינגווין והוא
הביט חזק בעיניו של הפינגווין.
"קשה להעריך מרחק במדויק" אמר הפינגווין.
"אינך חייב לדייק עד לזנב הדג הקרוב ביותר" אמר

רבות."

"אני מסכים אתו" אמר אלבי "מה שנוגע לאיים, זה אי טוב מאוד, עם חופים חוליים יפים, דקלי אגוז קוקוס ודייג בשפע."

"אבל.." אמר הטייס.

"אבל" אמר אלבי "הייתי חושב כי תשמח יותר לחתור בסירתך הקטנה לעיירה שעל היבשה שבדיוק מאחורינו."

הטייס הביט שנית וראה שלא רחוק עולה מערפלי הבוקר עיירת דייגים קטנה, מעל מפרץ סלעי קטן. "למה לא הזכרת זאת?" שאל הטייס את הפינגווין.

אך בכל זאת היבשה התקרבה.

אלבי עמד בחרטום הסירה והביט קדימה לכוון שאליו חתר הטייס.

"לא הייתי הולך לשם" אמר אלבי.

הטייס הפסיק לחתור והביט על האי "מדוע?" שאל "האם האי מלא אוכלי אדם פראים, תנינים או משהו עוד יותר גרוע?"

"אילו הייתי במקומך" אמר אלבי כשהוא פונה עם פניו אל הטייס "הייתי מסובב את הסירה וחותר בכוון הפוך מהר כמה שרק הייתי יכול."

"אבל מה רע באי הזה" שאל הטייס בקול רציני.

"זה אי נהדר" אמר הפינגווין "הייתי שם כבר פעמים

לפסנתר החירום.
"מה יכול להיות טוב יותר" אמר אלבי.
אחרי שהטייס הושע וסירת הגומי שלו שקעה לעומק
הים, בין הגלים רקדו עוד זמן רב צלילי הפסנתר.
רחוק בים שמע אלבי את צלילי המוסיקה יותר זמן.
וכשבסוף המוסיקה דחתה, אלבי מצא כובע בעל נוצה
ורודה ארוכה. היה זה אחד הכובעים מארגז החירום של
סירת הגומי. אלבי חבש אותו. הוא אהב את הכובע.
תוך זמזום שיר הפקידים מ'מיקדו' גלש אלבי על גלי
הים בכובע עם נוצה.
לאט שקעה השמש והופיעו כוכבים נוצצים בבהירות.
"בדיוק כמו ב'מיקדו" חשב אלבי.

"שאלת על היבשה
הקרובה ביותר" אמר
הפינגווין.
"זו הבעיה עם פינגווינים"
אמר אלבי "הם
מתייחסים לכל דבר
ביתר דיוק."
במשך הלילה, כשהם

שרו שירי "מיקדו" הסירה
נסחפה לכוון החוף. שירתם
משכה אליהם סירת דייגים
ידידותית, שהתקרבה
אליהם עכשיו.
"מוטב שאלך עכשיו" אמר
הפינגווין "לפני שעוד מישהו
יראה אותי."
הדבר האחרון שאלבי והטייס ראו מהפינגווין היה כובע
מיקדו צף על המים.
"לפני שיושיעו אותנו" אמר אלבי "יש לנו אולי זמן לעוד
שיר אחד?"
"אני מכיר שיר קטן מ'מיקדו" אמר הטייס, כשהוא ניגש